

ציפי לומדת לעוף

אליסה מio

יום אחד בקיץ היו שלוש ציפורים: ציפי, טיפי,
וקיפי. ציפי הייתה הצעירה. טיפי וקיפי היו
תאומות. כל בוקר אמא שלهن האכילה אותן
תולעים טעימות מאוד.

באוטו זמן היה סנאי מעופף קטן בשם
מעופי. כל יום מעופי הביט בציפוריים הקטנות
ורצה לשחק איתן.

יום אחד כשהציפורים אכלו את התולעים
הטעימות, הוא טפס על העץ.

"שלום ציפורים,שמי מעופי, אתן רצות
לשחק אתי?"

"למה שנרצה לשחק אתר? אתה לא ציפור
כמוני." אמרו קיפי וטיפי במקהלה
"אבל זה לא נכון יש לי כנפיים כמוון" מעופי
אמר.

קיפי וטיפי צחקו והלכו.

מעופי היה עצוב והתחל ללבכות.
"אל תבכה מעופי אני יכולה להיות ידידה
שלך!שמי ציפי אני מאמינה לך ואני אוהבת
את הכונפים שלך".

אחרי היום הזה, ציפי ומעופי הרכו לחבריהם
הכית טובים. כל יום ציפי ומעופי שיחקו בקן
מהבוקר עד הלילה.

הם אכלו תולעים טעימות ושרו שירים יפים.

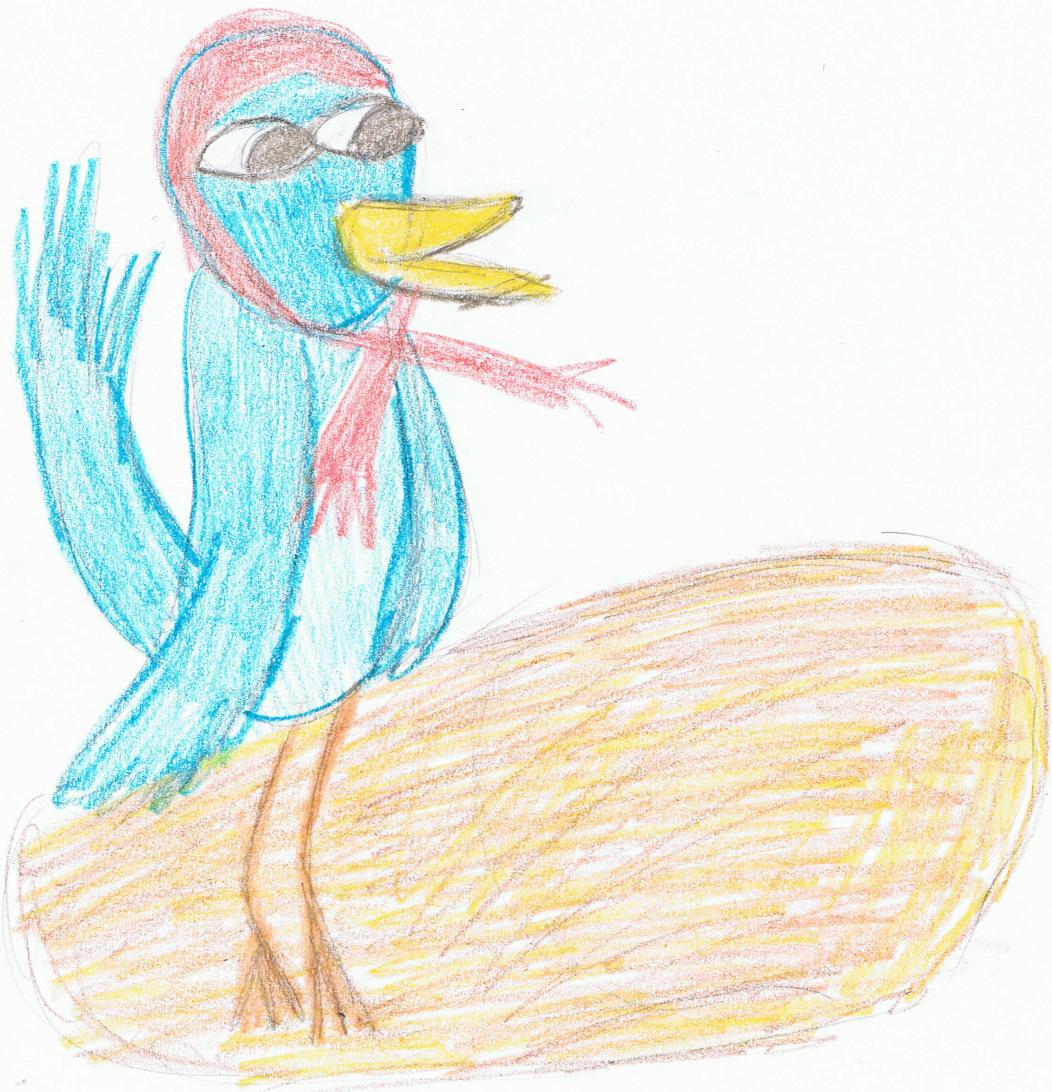
הקיז עבר ואחר כר הגיע הסתיו. הציפורים
גדלו כל יום. עם הסתיו הגיעו עלים יפים. עם
כל יום שעבר, העלים היפים נפלו מהעצים.

הרוח נשבה והמשח החביאה את הפנים
שלה מוקדם יותר ויוטר בכל לילה.

האם הציפור ידעה שהחורף מתקרב. הגיע
זמן ללמד את בנותיה לעוף.

יום אחד, באמצע הסתיו, מוקדם בבוקר, עמדו
ציפי, קיפי, טיפי, ומעופי יחד בתור בקצה החקן.

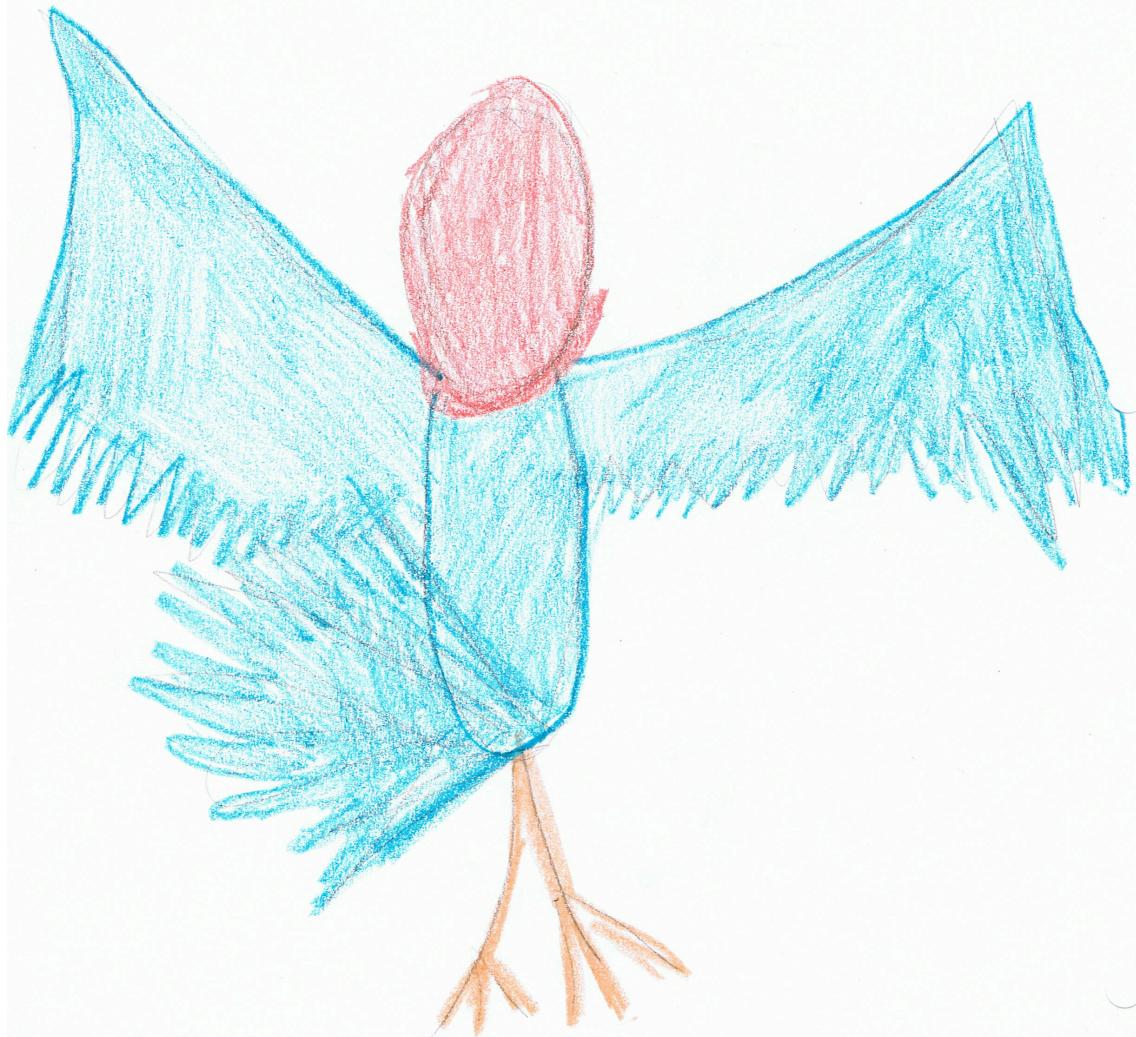

האם הציפור אמרה לבנות שלה (וגם
למעופי),

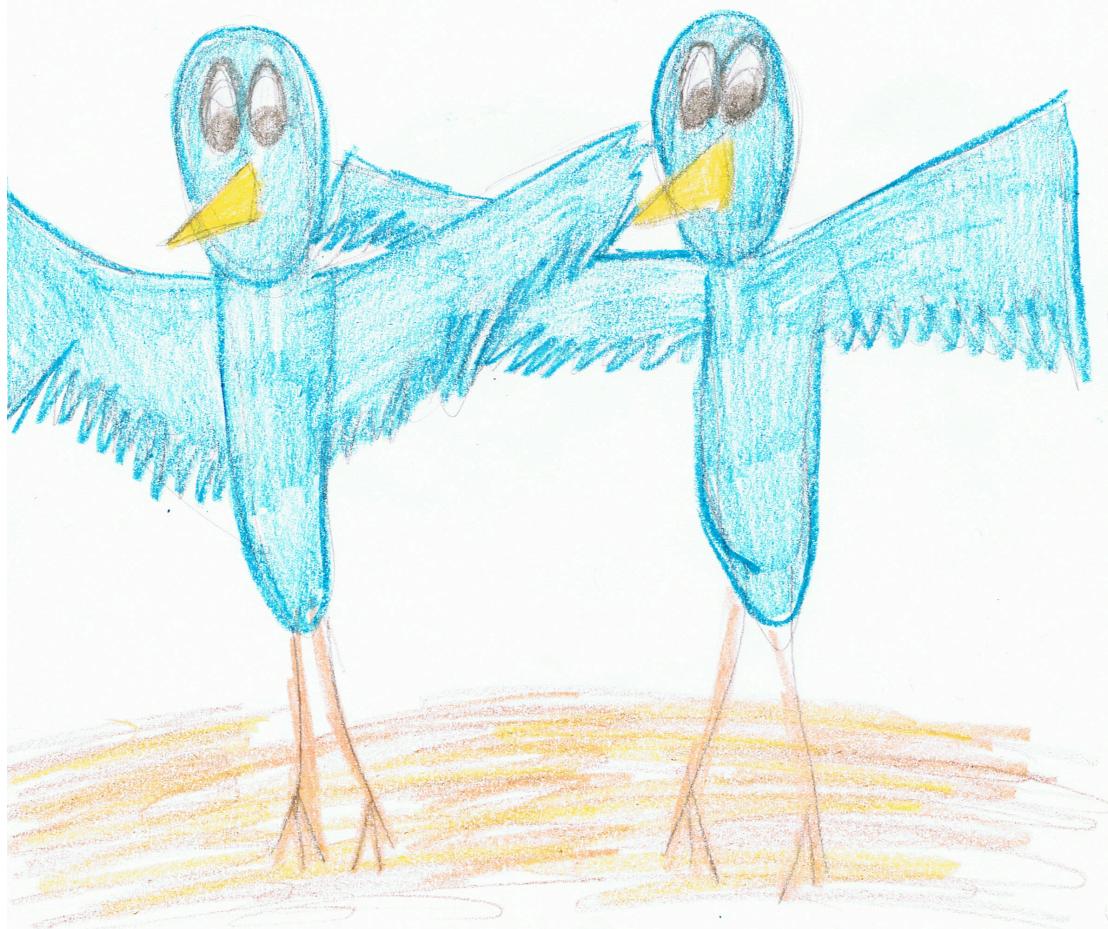
"בסדר, אתם צריכים לעמוד כמוני"

כולם הסתכלו עליה. האם הציפור פרשה את
הכנפיים שלה.

קולם המשיכו אחריה. טיפי וקיי פרשו את
הכנפיים שלהן באותו זמן.

אחר כך מעופי פרש את כנפיו ואחרונה-
ציף.

"עכשו ילדים, תנפנו את כנפייכם!"
פטאם, במרקך, היה נז גדול.
"שלום ציפורים, אני בא לאכול אתכן!" צעק
הנז.

הנץ התקרב והאם הציפור נבהלה: "אני
צריכה לעזור לילדים שלי" היא חשבה.

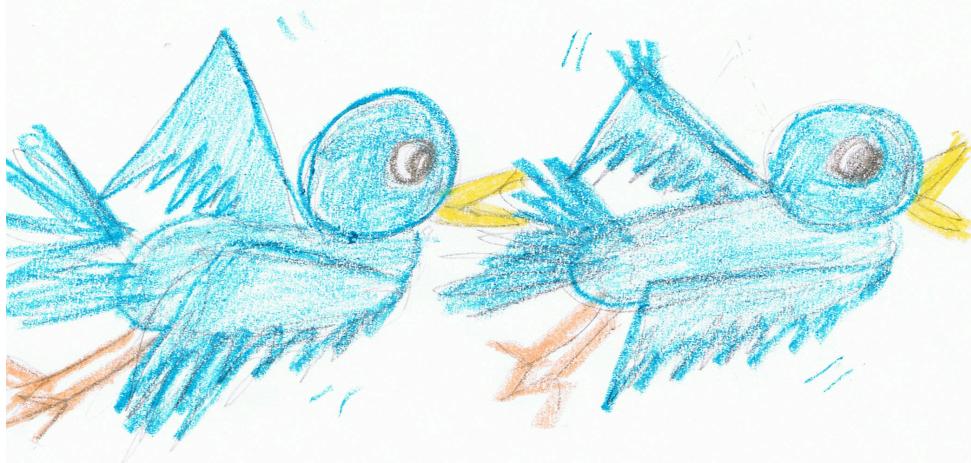

"בסדר ילדים, אתם צריכים להשתמש
בכנפיים. מהר! הנז בא אחרים!" צעקה
האם הציפור.

לא הרבה זמן אחר כך, קיפי וטיפי התחילו
לעוף.

"טוב מאוד בנותי! בואי ציפי! אנחנו צריכים
lezat lefni shanen yava!" צעקה האם הציפור.

"אבל אני פוחדת!" אמרה ציפי
"תנפנפי את כנפייך ציפי!" צעקו
טיפי, קיפי, מעופי, והאם הציפור.

ציפור נפנפה ונפנפה אבל היא לא יכולה לעוף
כמו אחותיה.

ציפי התחליה לבכות
"למה אני לא יכולה לעוף? איך אני אברח
מהນצ?" בכתה ציפי.

"אל תdaggi ציפי! אני אעזר לך!" אמר מעופי.
"אבל אני פוחדת. מה יקרה עם אפול? הנז
יתפואו אותו..." היא אמרה בקול חלש.
"אני אתפואו אותך. את צריכה לבטוח بي."
אמר מעופי.

"בсадר, אז מה אני צריכה לעשות?" היא שאלה.

"תסגרי את עיניך, תארוי לעצמך שאת מטוע טו מעל העננים. ואחר כך תונפנבי את כנפייך"

ציפי עשתה כל מה שהוא אמר לה. ופתאום
הנץ הגיע.

"תפסתי אותך! תהי לך ארוחת צהרים
טובה!" צחק הנץ.

"אווי ווי! לא ציפי שלי!" קראה האם הציפור.

ציפי התחילה לעוף. ציפי עפה מהר וכל המשפחה שלה ברחה מהນץ.

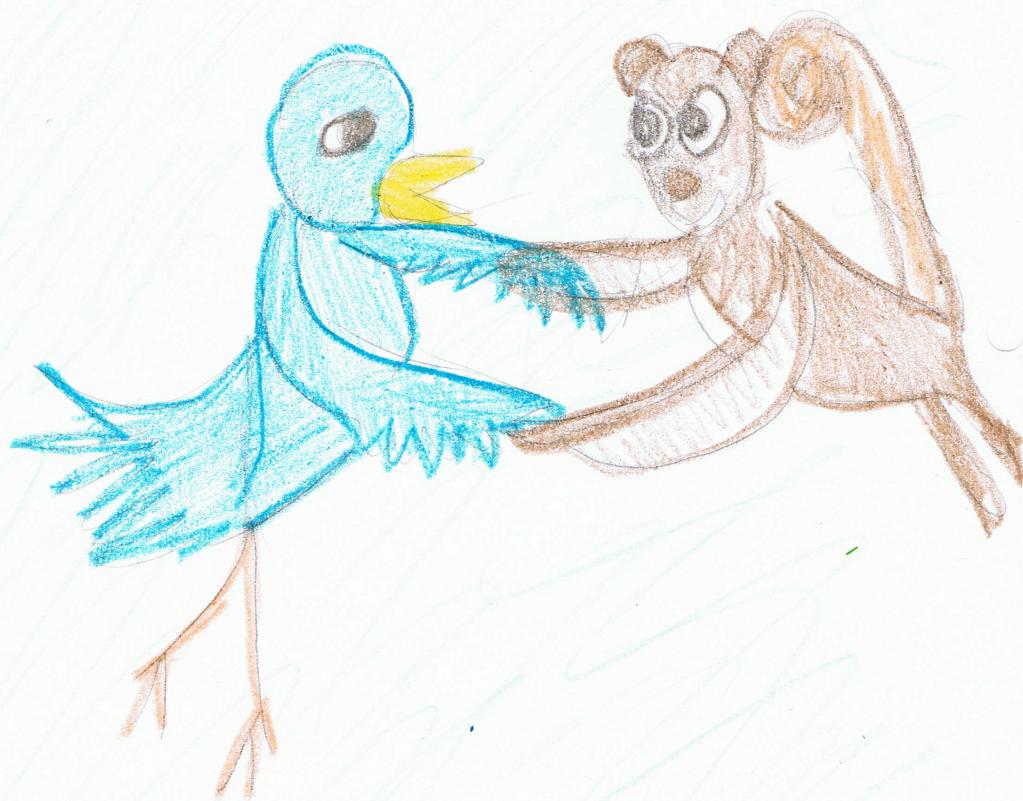

ציפי הסתכלה על מעופי והמשפחה שלה
וחיה.

למעופי, ציפי אמרה:

"אתה צודק! אני עפה! אני שמחה מאוד!
ידעתי שאתה יכולת לבתו בר"

ציפי, טיפי, קיפי, מעופי והאם הツיפור עפו מעל העצים. הם עפו עד בין הערבים.

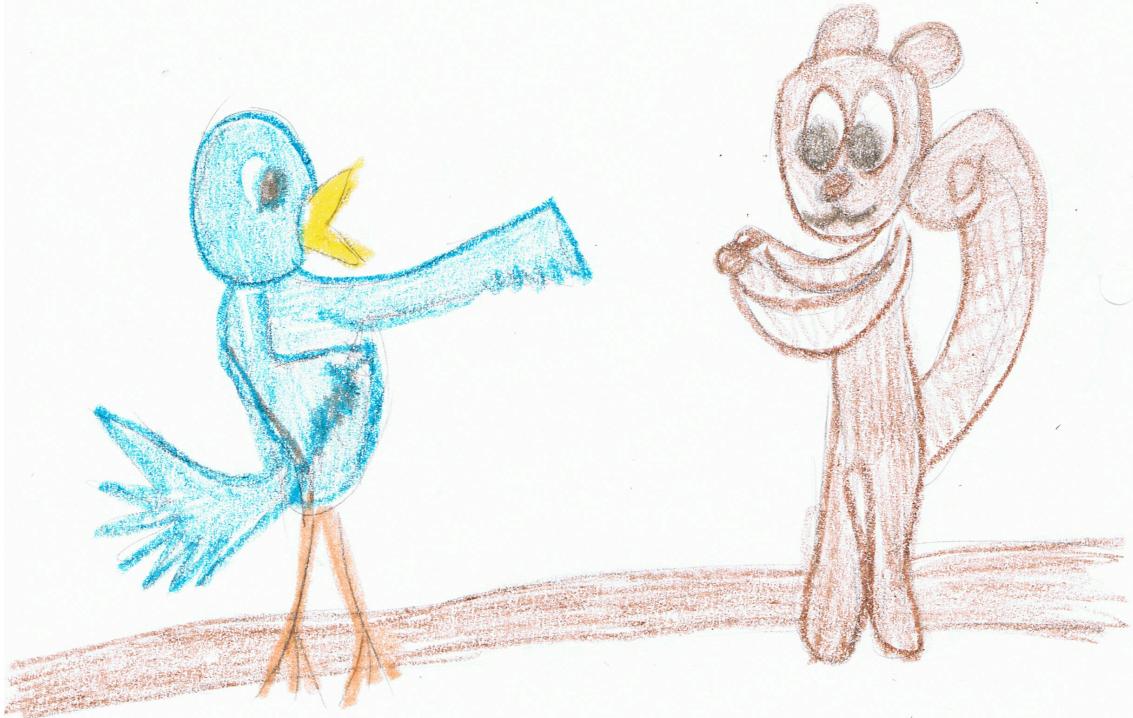
למחרת בבוקר השlag הראשון ירד ביער.

-31-

"מעופי יכול לבוא איתנו?" שאלת ציפי.
"בטח!" אמרה אמא שלה.

ציפי חייכה וגם מעופי. כל המשפחה עפה
דרומה בחורף וציפי תמיד זכרה כי עם אמון
ונאמונה, היא יכולה להשיג הכל.

